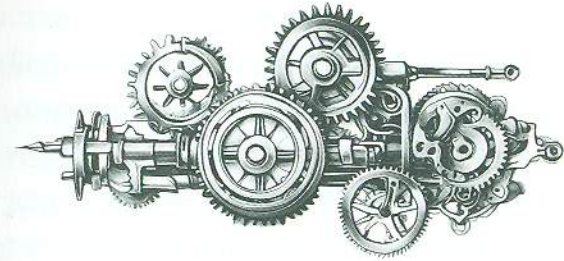

Епізод 1

НЕСПОДІВАНА НОВИНА

Дощ на планеті Джандар був для місцевих звичайнісінькою річчю. Та тільки не для Міка. По-перше, він прибув сюди лише кілька днів тому й іще не призвичаївся до тутешнього клімату. По-друге, у свої одинадцять років воду він бачив хіба в іржавій діжці, з якої напував бұлів на рідній планеті Мос-Урі. Крім того – і це найдивовижніше, – у Міка був секрет! Виявилось, що вісім років тому з незрозумілих причин рятувальний космічний човник гепнувся прямісінько на подвір'я діда Накамури, а в ньому, як уже можна здогадатися, сидів Мік. Невідомо, чи дізнався б він коли-небудь правду про себе, якби випадково не знайшов цей транспорт у підвалі старого хліва, ганяючись за щуром.

Мік сів на терасі палацу правителя Джандара, зітхнув і підставив обличчя під великі краплини дощу, досі не вірячи, що все це могло трапитися саме з ним.

— Блюм-піу, — невдоволено пролунало за спиною в Міка. Це був дроїд класу Х «Імберіус дельта 8» з очима-рецепторами, головою, схожою на видовжену диню, і впертим, як на дроїда, характером. Кілька років тому Мік відбив Блюма (а саме так звали дроїда) у сміттярів на Мос-Урі, і відтоді вони стали найліпшими друзями.

— Я тебе почув, — не розплющуючи очей, відповів Мік. — Як і попередні шість разів. Дай іще трохи посидіти. Я тобі за це, до речі, віддав свій галактичний калейдоскоп.

Блюм сердито загудів. Його надчутливий корпус не переживе такої кількості вологи, тому дроїд й остерігався дощу. Ще чого! А як іржава пляма з'явиться? Ні-ні. Цього бідолашний Блюм не витримає би. Йому вистачило пригод на Мос-Урі, коли через пісок у шестернях і коліщатках він скрипів, наче старий одвірок у хліві.

— Фіу-фіу! — Блюм тоскно цвірінкнув, ніби в цілісінькому Всесвіті зникли подарунки.

— Тобто зламав?! — підстрибнув на місці Мік. — Квазарнутися можна, Блюме. Тебе й на хвилину самого не залишиш.

Блюм притиснувся до підлоги й жалісливо подивився оченятами-рецепторами.

— Якби дідусь про це дізнався... — сердито почав Мік і затнувся.

Згадка про дідуся Накамуру відгукнулася таким величезним сумом, що навіть шлунок зав'язався в тугий вузлик. Де дідусь зараз? Що з ним могло трапитися?

Річ у тім, що, активувавши рятувальний човник у хліві, Мік накликав примарників — космічних піратів, які нападали на міста і планети, тримаючи у страху цілу галактику. Щойно спрацював сигнал тривоги, дідусь поспіхом зібрав онука й наказав летіти до космопорту, а сам залишився у своїй старенькій хатині. Тоді Мік ще й гадки не мав, що примарників очолював Власт — брат правителя Джандара. Усі ці роки вони полювали за зоремапою з координатами загадкової планети Терра Імпрімера. Саме через мапу вісім років тому Власт напав на зореліт батьків Міка й убив їх, а хлопцю дивом удалося врятуватися. Після відбиття нападу примарників на Джандар правитель Тенанг відправив пошуковий зореліт на Мос-Урі, щоби знайти Накамуру, проте звісток поки не було. Тривога за дідуся гризла сильніше за щура, що вліз у хлівчик.

— Скільки можна сидіти під тим дощем? На тобі скоро листя виросте, — біля Блюма вигулькнула Лісса.

Мік геть не здивувався, побачивши її мішкуватий робочий комбінезон і вогняні кучері, що стирчали навсібіч. А от ластовиння стало ще більше! Чи то тільки так здалося, бо воно постійно змінювалося залежно від настрою подруги. Коли вона сердилася чи раділа — палало яскравіше за датники на панелі керування зорельотом. Мік якось навіть намагався їх полічити, але знітився, коли Лісса це помітила. Тоді, сильніше за ластовиння, палали його вуха й мало не відвалилися від сорому.

Цікаво, що Лісса була геть не схожою на свого батька — адмірала Рема Деметріуса Алгоя, на чий зореліт Мік

випадково потрапив, тікаючи від примарників. Це була ще одна несподіванка в цілій вервечці пригод, у які він примудрився вляпатись. На превелике щастя, адмірал дозволив залишитися на борту «Кассіопеї». І, якби не перший помічник капітана, Скрібнер, цей політ був би найкращою подією, що сталася в житті Міка!

— Я тільки-но вийшов! Дивися, навіть промокнути не встиг, — Мік зайшов у кімнату, і на підлозі відразу утворилася величезна калюжа. — Звідки на небі береться стільки води? Квазарнутися можна!

Лісса захихотіла. Це чи не вперше хтось із таким захватом радів дощу.

— Блюм-ф'ють, — дроїд миттю чкурнув у куток кімнати й заповзявся тягнути коробку зі своїми скарбами: іграшками, барвистими шкарпетками та зламаними деталями, які йому вдалося поцупити у старого Кліфа, механіка «Кассіопеї».

— Не зараз, Блюме, — зупинила дроїда Лісса. — Маю дещо спакувати перед відльотом. Принаймні те, що не відібрали.

Блюм знову невдоволено загудів. Сьогодні ніхто не звертав на нього уваги! На думку малого дроїда, це було мегаквазарне неподобство.

— Павуків не повернули? — обережно запитав Мік. — А інструменти?

— Ні, — ластовиння на носі Лісси запалало яскравіше. — Але, знаєш, — додала вона квапливо, — Кліф зберіг одного павука й заховав під моїм ліжком.

Блюм підкотився до Лісси й — смик-смик! — за комбінезон. — Фіу, — дроїд простягнув найкрасивіший брусок зі щербинкою, який знайшов у своїй коробці. Кращої розради годі й шукати! Звідти навіть зігнутий цвяшок стирчав!

Лісса вдячно всміхнулася, а от Мік почувався геть кепсько. Безліч разів він поривався поговорити з капітаном щодо таємного сховку на «Кассіопеї», де подруга збирала механічних павуків, але так і не наважився. А що, як адмірал розлютиться і не візьме Міка на пошуки Терри Імпрімера? О, як би цьому зрадів Скрібнер! Перший помічник був схожий радше на велетенську гору з механічним оком і правицею, аніж на звичайну людину. І треба ж такому статися, щоб саме він озлобився на Міка від найпершого дня знайомства. Скрібнер ладен був ухопитися за будь-яку можливість, лиш би якнайшвидше позбутися Міка. Тож тому доводилося бути вкрай обачним, аби не давати першому помічникові такої нагоди. А це було вкрай важко! Здавалося, куди б Мік не пішов, він завжди натикався на Скрібнера. Якесь квазарне невезіння!

Та щоразу, коли Міку аж свербіло відповісти Скрібнеру, він згадував про батьків і їхню мрію — знайти Терру Імпрімера. Існувало припущення, буцімто на цій планеті були поклади хімічного елементу — імпрімерію, що виділяє величезну кількість енергії, необхідної для подорожей галактикою.

І ось тепер ця знахідка була в руках Міка — зоремапа з координатами Терри Імпрімера. А з дозволом правителя

Джандара на експедицію Мік зовсім скоро побачить Терру Імпрімера на власні очі. Ніщо не стане йому на заваді!

— А що скажеш про новий зореліт? — гукнув Мік із сусідньої кімнати, куди пішов перевдягнутися. — Швидший за «Кассіопею»?

— О, — захоплено пролунало у відповідь. — Це найквazarніший зореліт, який я коли-небудь бачила! Крім варп-двигуна, у нього ще є п'ять додаткових іонних двигунів класу «Ера-10». А ще — дефлекторні щити для захисту зорельота в разі нападу. Там навіть турболіфти є! Квазарнутися, скажи? Не треба сходами бігати з однієї палуби на іншу. І це я ще мовчу про компенсатори інерції — з таким устаткуванням ми навіть гіперпросторовий стрибок не помітимо.

Доки Лісса заповзято розповідала про новий зореліт, Мік швиденько скинув із себе мокрий одяг, натягнув чисту уніформу (місис Алгой дала її Міку, щойно той з'явився на «Кассіопеї») і почав витирати волосся рушником. Оце він змок!

Лісса ж тимчасом ні на мить не замовкала:

— А який прискорювач! Присягаюся, у Кліфа окуляри підстрибнули, коли він побачив його. Гадала, зомліє.

Міка це дуже тішило. Що кращий і надійніший зореліт, то швидше вони доберуться до Терри Імпрімера. І не варто забувати про примарників. Сумнівно, що космічні пірати полишать свої наміри викрасти зоремапу й першими дістатися до Терри Імпрімера.

— Мегаквazarно! — повернувся до кімнати Мік. — Уже не дочекаюся, коли Тенанг дозволить злетіти. Навіть уявити страшно: ми летимо на Терру Імпрімера!

Проте Лісса не поспішала радіти. Вона нервово крутила в руках брусочок, не підіймаючи очей.

— Знаєш, — пробурмотіла, — зараз нам краще піти до Тенанга. Тато з правителем хотіли з нами поговорити. Здається...

— Що?

— Ми не летимо на Терру Імпрімера.

